

samt give forøget Tilskud til Københavns Politivæsen, komme op paa 1 Million til. Det er en aarlig Udgiftsforøgelse paa mindst 2 Mill., vi kunne trygt sige mindst. Dernæst er der Udgifterne til Retslokaler, nemlig paa de 10 Tingsteder, hvor der skal være Nævningeret. Med Hensyn til de Udgifter, der komme, er der endnu ikke — i alt Fald var der ikke, da vi fik Justitsministeriets Skrivelse — til Ministeriet indgivet nogen Oplysning fra de paagældende Kommuner med Undtagelse af en enkelt, og det var en rent foreløbig Oplysning —, hvad den indeholder, vide vi intet om. Den aarlige Udgift en Gang for alle vil derfor andrage saa store Beløb, at der efter min Mening ikke er noget Forhold mellem dem og det Gode, Befolkningen kan vinde ved denne Retsreform. Imidlertid, som Stillingen denne Gang foreligger, har jeg ment det rigtigt at slutte mig til Flertallet med Hensyn til at ændre saa godt, som der overhovedet kan ændres paa dette efter min Mening uheldige Lovforslag. Som jeg sagde før, vil jeg stemme for det af et Mindretal stillede Ændringsforslag Nr. 4.

Krabbe: Jeg vilde have troet, at den Betragtning, som det ærede Medlem, der nu talte, sidst gjorde gældende, maatte føre ham til at stemme imod Lovforslaget, saafremt det ikke blev undergivet væsentlige Ændringer. Jeg beklager, at det ærede Medlem ikke dér har kunnet slutte sig til dem, der ønske væsentlige Ændringer. Men jeg tør dog med Tilfredsstillelse pege paa, at han bifalder i sit Mindretalsvotum nogle af de væsentlige Ændringer, som det Mindretal, hvortil jeg hører, har fremsat Forslag om.

Den ærede Ordfører sagde i sin Ordførertale, at han kun vilde holde sig til Ændringsforslagene og saaledes ikke gaa ind paa de almindelige Betragtninger. Men den ærede Ordfører har imidlertid i Spidsen for Betænkningen fremsat den aldeles afgørende almindelige Betragtning, at der ikke her bør rejses Spørgsmaal om saadanne videregaaende Ændringer i Loven, som vilde forrykke dens Hovedlinier. Det er en meget afgørende Hovedbetragtning, og den er saa afgørende urigtig, at det er mit Haab, indtil jeg ser det modsatte, at Tinget vil gaa mod den. Hvad er det, der foreligger? Det er det ganske simple, som saa at sige ingen i Landet vil benægte, at denne Lov kun blev vedtagen, fordi den Minister,

der førte den frem, trængte til det Tillidsvotum for at holde sin Stilling oppe, og fordi hans Kolleger trængte til, at han afstivedes, for at de kunde holde ham, og for at Ministeriet overhovedet kunde holde sammen. Det er disse rent politiske, forkasteligt politiske Hensyn, der have skabt denne Lov. Men da nu disse Hensyn ere knuste derved, at Manden blev overbevist om at være Falskner og Bedrager, og hans Kolleger blev nødsagede til at slippe ham, saa er det naturligt, at Rigsdagen ikke nøjes med det, som den ærede Ordfører til min store Beklagelse gjorde sig til Ordfører for, nemlig væsentlig en Gentagelse af det Forbryderværk, som Alberti brugte Tinget til at vedtage.

Nej, for Rigsdagen ligger nu en anden Opgave. Vi have sagt i vor Betænkning, at vi ville resignere, for saa vidt som vi ikke ville kræve andre Ændringer end dem, som Situationen tilsteder. Vi give Afkald paa at gaa saa vidt, som ellers hele vor Opfattelse af Sagen vilde tilskynde os til, nemlig at kræve det Lovforslag vedtaget, som Folketinget een Gang vedtog. Vi ville ikke kræve det her i dette Øjeblik, fordi det ikke er det, som Situationen berettiger os til, men det, Situationen berettiger os til, er ganske sikkert at kræve, at denne Lov bliver gjort til en brugelig og gavnlig Lov i Stedet for, at den er, saaledes som Forbryderen Alberti fik Tinget til at vedtage den, en højst forkastelig Lov. Den er forkastelig paa alle de Hovedpunkter, man her maa sætte Pris paa, allerførst da paa det Hovedpunkt, at Adskillelsen af Domsmagten og Administrationen, som Grundloven krævede, og som hele vor Frihedsudvikling kræver, er sluppen; den er her begravet. Det er overladt til en usikker Fremtid, som vi maaske aldrig se, om dette Reformkrav bliver opfyldt — det er ikke alene et Retfærdighedskrav til Styrkelse af Retfærdighedsuddelelse, idet Dommerne skulle være uafhængige af Regeringen, men det er jo ogsaa, som det gentagne Gange er blevet sagt ogsaa af mig, en Betyggelse for at faa dygtige Dommere og dygtige Administratorer, ved at disse Gerninger adskilles. Det giver man her Afkald paa.

Det er det første store Forbrydertræk i denne Lov, som blev gennemført af aldeles forkastelige Hensyn. Det andet er det, at man opgiver hele Anklageprincippet.

Formanden: Jeg maa dog anmode det ærede Medlem om ikke at bruge saa